Терпкий, неначе тютюновий,
На пальцях запах хризантем…
Пора осінньої обнови —
Вже час нових шукати тем.

І ти від свіжих слів пахучих
Немов би раптом захмелів —
Вони вилонюються з гущі
Давно вже звиклих стертих слів.

І вірш, твоя, поете, мрія,
Тоді народжується вмить,
І слово барвами яскріє
І ароматами пахтить!

А так було, що назву квітки,
Яку ти бачив у садах,
Немов морфологічну клітку
Вивчав у школі по складах.

Тобі ж тепер вона в цвітінні
У чаші приквіток своїх –
Як спалах між вечірніх тіней,
Як чийсь давно забутий сміх…

Твій розум знає й серце тужить:
Твоя, поете, в тім біда,
Що й вірш про квітку, милий друже,
Лиш квітки відбитка бліда.